

Jo Nesbø

Specialistul în gelozie și alte povestiri

Traducere din limba norvegiană de Ivona Berceanu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Andreea Tudorică

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Sabina Lungu
Dana Anghelescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NESBØ, JO

Specialistul în gelozie și alte povestiri / Jo Nesbø ; trad. din lb. norvegiană de
Ivona Berceanu. - București : Editura Trei, 2022

ISBN 978-606-40-1414-6

I. Berceanu, Ivona (trad.)

821.113.5

Titlul original: Sjalusimannen og andre fortellinger
Autor: Jo Nesbø

Copyright © Jo Nesbø 2021
Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-1414-6

Londra

Nu mi-e frică să zbor cu avionul. Probabilitatea ca pasagerul unui avion să moară într-un accident aviatic este de unu la unsprezece milioane. Altfel spus, posibilitatea să mori în scaunul unui avion din cauza unui infarct este de opt ori mai mare.

Am așteptat ca avionul să decoleze și să se stabilizeze în zbor înainte să mă aplec într-o parte și, cu o voce joasă ce se dorea a fi liniștitoare, să-i împărtășesc aceste statistici femeii care suspina și tremura pe scaunul de la geam.

— Dar, desigur, statisticile nu au prea mare importanță când îți este teamă, am adăugat eu. Pot spune asta pentru că știu exact cum te simți.

Tu — care până acum te uitai neclintită pe hublou — te-ai întors încet și m-ai privit, ca și cum abia ți-ai dat seama că pe scaunul alăturat stă cineva. Lucrul ciudat la clasa business este că acei câțiva centimetri dintre scaune îți permit, dacă te concentrezi puțin, să îți imaginezi că ești singur. Iar printre călătorii de la clasa business există o înțelegere nescrisă ca nimeni să nu destrame această iluzie spunând altceva decât formule de politețe și chestiuni practice necesare (Este în regulă dacă trag

parasolarul?). Și, întrucât spațiul suplimentar dintre scaune ne permite să putem trece fără efort unul pe lângă altul pentru a merge la toaletă, să deschidem compartimentul pentru bagajul de mână și așa mai departe, se prea poate ca, adesea, să ne ignorăm reciproc în cazul în care călătoria durează o jumătate de zi.

După expresia de pe chipul tău deduc că ai fost puțin surprinsă că am încălcat cea mai importantă regulă a clasei business. Ceva din vestimentația ta delicat de elegantă — o pereche de pantaloni și un pulover colorat despre care încă nu sunt convins că s-ar potrivi, dar, având în vedere cine le poartă, presupun că se asortează — mi-a dat de înțeles că a trecut ceva vreme de când ai călătorit la clasa economic, asta dacă într-adevăr ai mai călătorit așa vreodată. Dar, la urma urmei, tu ai fost cea care plângea, așadar tu ai încălcat înțelegerea, nu-i așa? Pe de altă parte, ai plâns și mi-ai întors spatele, arătând în mod clar că nu era ceva ce doreai să împărtășești cu ceilalți pasageri.

Ei bine, să mă abțin să-ți adresez un cuvânt de conso-lare ar fi însemnat să fiu lipsit de sentimente, așa că pot doar să sper că îmi înțelegi dilema.

Aveai chipul palid și plâns, dar totuși minunat, ai-doma frumuseții unei zâne. Sau poate că tocmai paloarea și lacrimile șiroind îl făceau să fie atât de frumos? Mereu am avut o slăbiciune pentru cei fragili și vulnerabili. Ți-am oferit șervețelul pe care însoțitoarea de zbor l-a așezat sub paharele noastre cu apă înainte să decolăm.

— Mulțumesc, mi-ai spus luându-l.

Ai schițat un zâmbet și ai șters cu șervețelul machia-jul ce se scurgea sub ochi și ai adăugat:

— Dar nu cred asta.

Apoi te-ai întors iar cu fața spre hublou, ți-ai sprijinit capul de plexiglas de parcă te-ai fi putut ascunde și trupul tău s-a zgâlțâit din nou din cauza plânsului. Ce anume nu crezi? Că nu știu cum te simți? Oricum, mi-am îndeplinit obligația, iar de-acum nu te voi mai deranja. Voi încerca să urmăresc un film până la jumătate și apoi voi încerca să dorm, chiar dacă nu mă aștept la un somn mai lung de o oră; rareori reușesc să dorm, indiferent de durata zborului, mai ales când știu că ar trebui să mă las furat de somn. La Londra voi rămâne doar șase ore, după care mă voi întoarce la New York.

Lumina indicatorului pentru centurile de siguranță s-a stins și o însoțitoare de zbor a venit și ne-a reumplut cu apă paharele goale așezate pe cotierele late și solide dintre noi. Înainte să decolăm, căpitanul ne spusese că zborul de la New York la Londra avea să dureze cinci ore și zece minute. În jurul nostru, unii pasageri își lăsau deja scaunele pe spate și se înveleau cu păături, în timp ce alții aveau chipul luminat de ecranele din fața lor, așteptând mâncarea. Și eu, și femeia de lângă mine am refuzat când însoțitoarea de zbor se plimba cu meniurile, înainte de decolare. Spre încântarea mea, am găsit un film la categoria Clasice, *Străini în tren*¹, și mă pregăteam să-mi pun căștile, când ți-am auzit vocea:

— Este vorba despre soțul meu.

Cu căștile în mâini m-am întors spre tine.

Rimelul nu mai curgea și îți conturase ochii într-un machiaj ca dintr-o scenă de teatru dramatică.

— Mă înșală cu prietena mea cea mai bună.

¹ Strangers On A Train, în original. (N.red.)

Nu știi dacă ți-ai dat seama că era cam ciudat să te referi la această persoană ca fiind cea mai bună prietenă a ta, dar, ca să spun așa, nu era treaba mea să te corectez.

— Îmi pare rău, am spus. N-am vrut să mă amestec...

— Nu-ți cere scuze, este frumos când îi pasă cuiva. Puțini sunt cei cărora le pasă. Suntem îngroziți de ceea ce ne întristează și ne supără.

— Probabil că ai dreptate, am spus, fără să știu dacă ar fi trebuit să las sau nu căștile din mână.

— Presupun că fac dragoste chiar acum, ai spus tu. Robert este mereu excitat. Și Melissa este la fel. Și-o trag chiar acum pe cearșafurile mele de mătase.

Cu ochii minții am văzut automat imaginea unui cuplu, cu ambii parteneri în jur de treizeci și ceva de ani, în care el aduce bani în casă, destul de mulți chiar, iar tu ai ales lenjeria de pat. Creierele noastre sunt experte în formularea unor stereotipuri. Uneori dau greș. Alteori, nu.

— Probabil că te simți groaznic, am spus eu încercând să nu par prea dramatic.

— Vreau să mor, ai răspuns. Așa că te înșeli cu privire la avion. Sper să se prăbușească.

— Dar eu încă mai am multe de făcut, am replicat, afișând o mină îngrijorată.

Preț de o clipă, m-ai fixat cu privirea. Posibil să fi fost o glumă proastă, sau cel puțin prost sincronizată și puțin prea nesărată în situația dată. La urma urmei, tocmai ai spus că vrei să mori și chiar ai oferit un motiv plauzibil. Gluma putea fi percepută fie ca nepotrivită și răutăcioasă, fie ca o diversiune eliberatoare de la gândul cumplit de sumbru. Un episod comic, după cum se spune, cel puțin atunci când destinde oamenii. Oricum,

am regretat gluma, și chiar mi-am ținut respirația. Apoi ai zâmbit. A fost un zâmbet în colțul gurii, care a dispărut într-o clipită, însă eu am început iar să respir.

— Stai liniștit, ai spus în șoaptă. Doar eu voi muri.

Te-am privit nedumerit, dar mi-ai evitat privirea și te-ai uitat dincolo de mine, undeva în cabina avionului.

— Cei de pe rândul al doilea au un bebeluș, mi-ai spus apoi. Un copil care ar putea plânge toată noaptea la clasa business. Ce părere ai despre asta?

— Ce-ar trebui să cred?

— Că părinții ar trebui să înțeleagă că pasagerii care au plătit în plus ca să stea aici au făcut-o pentru că trebuie să doarmă, că poate mâine dimineață merg direct la o sedință sau la muncă.

— Mda. Cât timp compania aeriană nu interzice accesul copiilor la clasa business, părinții nu au de ce să-și refuze posibilitatea aceasta.

— Atunci compania aeriană ar trebui amendată pentru că ne păcălește.

Ți-ai șters discret lacrimile din colțul ochiului, după ce ai înlocuit șervețelul pe care ți l-am oferit eu cu un altul pe care-l aveai la tine și ai continuat:

— Pentru clasa business se face reclamă cu fotografii cu pasageri ce dorm profund.

— Pe termen lung, compania va primi ceea ce merită. Nu vom mai fi dispuși să plătim pentru ceva ce nu primim.

— Dar de ce fac asta?

— Părinții sau compania aeriană?

— Bănuiesc că părinții o fac pentru că au mai mulți bani decât rușine. Dar de ce să piardă bani compania aeriană pentru că oferta lor de la clasa business se deteriorează?

— Vor pierde și din reputație dacă sunt etichetați ca o companie care nu agreează prezența copiilor la clasa business.

— Cu siguranță copilului nu-i pasă dacă plânge la clasa business sau la economic.

— Ai dreptate, m-am referit la tolerarea părinților care au copii mici, am spus zâmbind. Probabil, companiile aeriene se tem să nu lase impresia că practică vreo formă de discriminare. Desigur, problema ar putea fi rezolvată dacă cei care plâng la clasa business ar fi obligați să se mute la economic, cedând locul unei persoane zâmbitoare și relaxate care și-a cumpărat un bilet ieftin.

Râsul tău delicat și captivant ți-a cuprins de data aceasta și ochii. Te gândești imediat — și eu m-am gândit — că este de neconceput ca o femeie așa frumoasă ca tine să fie înșelată, dar asta e. Nu este vorba despre frumusețea exterioară. Și nici despre cea interioară.

— Cu ce te ocupi? m-ai întrebat.

— Sunt psiholog și cercetător.

— Ce anume cercetezi?

— Ființele umane.

— Normal. Și ce ai aflat?

— Că Freud avea dreptate.

— În ce privință?

— Că oamenii, cu mici excepții, nu valorează prea mult.

Ai râs.

— Amin, domnule...

— Spune-mi Shaun.

— Maria. Dar, Shaun, nu vorbești serios, nu-i așa?

— Când zic că oamenii, cu câteva excepții, nu valorează prea mult? De ce nu aș vorbi serios?

— Ai dovedit că ești empatic, iar pentru un adevărat mizantrop, compasiunea este lipsită de sens.

— Înțeleg. Dar de ce aș minți în legătură cu asta?

— Din același motiv: manifesti compasiune. Vorbești cu mine, mă liniștești pretinzând că, la fel ca mine, îți este frică să zbori cu avionul. Când îți spun că sunt înșelată, mă alini spunându-mi că lumea este plină de oameni răi.

— Ei, parcă eu eram psihologul aici.

— Vezi, chiar și cariera pe care ți-ai ales-o te trădează. Nu trebuie decât să recunoști că ești cea mai bună dovadă împotriva afirmației pe care ai făcut-o adineauri. Ești o persoană valoroasă.

— Maria, aș vrea să fie așa, dar mă tem că empatia mea aparentă este doar rezultatul educației mele britanice aristocratice și nu prezintă valoare decât pentru mine însumi.

Te-ai întors cu câteva grade imperceptibile spre mine.

— Atunci, educația este cea care îți conferă valoare, Shaun. Și ce? Ceea ce te face valoros este ceea ce faci, nu ceea ce gândești sau simți.

— Cred că exagerezi. Educația mea înseamnă doar că nu-mi place să încalc normele sociale acceptate, nu fac vreun sacrificiu real. Mă adaptez și evit disconfortul.

— Cel puțin în calitatea ta de psiholog ești valoros.

— Mă tem că și din acest punct de vedere te voi dezamăgi. Nu sunt suficient de inteligent sau de perseverent în munca mea încât să găsesc un leac împotriva schizofreniei. Dacă s-ar prăbuși avionul acum, lumea ar pierde doar un articol destul de anost despre prejudecăți dintr-o revistă de specialitate, citită de o mână de psihologi. Atâta tot.

— Ți place să flirtezi?

— Da, și asta poate fi adăugată la lista mea de defecte.
Acum ai râs cu poftă.

— Nu ai nici măcar o soție sau copii care să îți simtă lipsa dacă dispari?

— Nu, am răspuns scurt.

Din moment ce nu stăteam la geam, nu puteam pune capăt discuției întorcându-mă spre hublou sub pretextul că văd ceva interesant acolo jos, în Oceanul Atlantic, în toiul nopții. Să scot revista din buzunarul aflat pe spătarul scaunului din fața mea ar fi fost prea ostentativ.

— Îmi pare rău, ai spus domol.

— Nu-i nimic, am răspuns. Ce-ai vrut să spui atunci când mi-ai zis că vei muri?

Privirile ni s-au întâlnit și, pentru prima dată, ne-am văzut unul pe celălalt. Și chiar dacă privesc în urmă, cred că amândoi am întrezărit ceva care ne-a făcut chiar din acea clipă să ne dăm seama că aceasta era o întâlnire care putea să schimbe totul. Da, deja totul se schimbase. Poate că începuseși să te gândești la asta, dar ai fost distrasă aplecându-te înspre mine peste cotieră și văzându-mă că adulmec.

Parfumul tău m-a făcut să mă gândesc la ea, la mirosul ei și la faptul că se întorsese.

— O să mă sinucid, ai șoptit.

Apoi te-ai lăsat în scaunul tău și te-ai uitat la mine.

Nu știu ce expresie aveam pe chip, dar știam că nu mințai.

— Cum te-ai gândit să procedezi? a fost singura întrebare care mi-a venit în minte.

— Vrei să-ți povestesc? m-ai întrebat afișând un zâmbet enigmatic, aproape vesel.

Am încercat să mă dumiresc. Oare chiar voiam să știu?

— Apropo, nu este adevărat ce-am spus. În primul rând, nu mă voi sinucide, am făcut deja asta oricum. În al doilea rând, nu mă voi sinucide, ci ei mă vor uide.

— Care ei?

— Am semnat un contract pentru...

Te-ai uitat la ceas, un Cartier, cadou de la Robert, bănuiam. Înainte sau după ce te-a înșelat? După. Această Melissa nu a fost prima, te-a înșelat mereu.

— În urmă cu patru ore.

— Care ei? am repetat eu întrebarea.

— Echipa de eutanasiere.

— Vrei să spui... ca în Elveția? Eutanasiere asistată?

— Da, doar cu mai multă asistență. Deosebirea este că te omoară astfel încât să nu pară sinucidere.

— Cum așa?

— Am impresia că nu mă crezi.

— Eu... ei bine, sunt doar uimit.

— Înțeleg. Trebuie să rămână între noi, întrucât contractul are o clauză de confidențialitate, așa că nu prea am voie să vorbesc despre asta cu oricine. Doar că...

Ai zâmbit în timp ce ochii ți se umpleau iar de lacrimi...

— Sunt nespus de singură. Iar tu ești un străin. Și psiholog. Ești obligat să păstrezi confidențialitatea, nu?

Mi-am dres glasul.

— Da, în cazul pacienților.

— Atunci sunt pacienta ta. Văd că ai timp pentru o consultație chiar acum. Cât ceri pe sedință, doctore?

— Mă tem că nu putem face asta, Maria.

— Normal că nu, ar fi contrar normelor etice ale profesiei tale, dar mă poți asculta în calitate de persoană privată, nu?

— Trebuie să înțelegi că pentru mine, ca psiholog, este o problemă de etică atunci când o persoană mărturisește că vrea să se sinucidă, iar eu nu intervin.

— N-ai înțeles? E prea târziu să intervii. Sunt deja moartă.

— Ești moartă?

— Contractul nu poate fi anulat. Voi fi ucisă în trei săptămâni. Ei îți explică de la început că nu există un buton de panică, odată ce ți-ai trecut numele de hârtie. În caz contrar, ar apărea tot felul de probleme legale după aceea. Stai lângă un cadavru, Shaun.

A început să râdă, dar, de această dată, mai puternic și cu amărăciune.

— Poți să bei un pahar cu mine și să mă ascuți puțin?

Ți-ai întins brațul lung și firav spre butonul de servire care a trimis un sunet prin întunericul din cabina avionului, aidoma unui sonar.

— Bine, am convenit eu. Dar nu-ți ofer niciun sfat.

— Perfect. Și promiți să nu spui nimic, nici după moartea mea?

— Promit, am spus. Deși nu cred că ar mai conta pentru tine.

— O, ba da. Dacă încalc clauza de confidențialitate din contract, pot să-mi execute silit proprietățile pentru despăgubiri substanțiale și nu ar mai rămâne decât firimituri pentru organizația căreia i-am lăsat banii moștenire.

— Cu ce vă pot servi? ne-a întrebat însoțitoarea de zbor care se ivise pe nesimțite lângă noi.

Te-ai aplecat spre mine și ai cerut câte un gin tonic pentru amândoi. Gulerul puloverului tău s-a lăsat puțin în jos și ți-am văzut pielea deschisă la culoare, iar acum mi s-a părut că nu miroși ca ea. Aveai un miros ușor dulceag, picant, ca de benzină. Da, de benzină. Și ca un soi de lemn al cărui nume nu mi-l amintesc. Era un miros aproape masculin.

După ce însoțitoarea de zbor a stins lumina de veghe și a plecat, te-ai descălțat, te-ai întors pe o parte în scaun, ți-ai ghemuit picioarele sub tine și ți-ai întins o pereche de glezne delicate îmbrăcate în ciorapi de nylon care, evident, m-au dus cu gândul la balet.

— Compania de eutanasiere are sediul într-o zonă frumoasă din Manhattan, mi-ai spus. Este o firmă de avocatură care susține că totul este perfect legal și nu am nicio îndoială că n-ar fi așa. De exemplu, nu iau viața celor care au tulburări psihice. Trebuie să faci o evaluare psihologică serioasă înainte să poți semna contractul. Și trebuie să anulezi orice asigurare de viață, ca să nu poată fi dați în judecată de companiile de asigurări. Mai sunt mult alte clauze, dar cea mai importantă este clauza de confidențialitate. În SUA, drepturile a doi adulți care încheie un acord în mod voluntar au efecte mai ample decât în majoritatea altor țări; dar, dacă practica devine cunoscută și i se face publicitate, se tem că reacțiile îi vor determina pe politicieni să-i pună capăt. Nu își fac publicitate, clienții lor sunt în exclusivitate oameni bogați care au aflat de ei din gură în gură.

— Înțeleg de ce vor să rămână discreți, într-adevăr.

— Iar clienții lor doresc discreție; la urma urmei, sinuciderea este o faptă rușinoasă. La fel ca avortul. Clinicile

unde se fac avorturi nu fac nimic ilegal, dar nici nu fac reclamă acestui serviciu la intrare.

— Asta așa este.

— Și, bineînțeles, întreaga afacere se bazează pe discreție și rușine. Clienții lor sunt dispuși să plătească sume mari ca să li se pună capăt zilelor în cel mai confortabil și neașteptat mod cu putință. Dar cel mai important lucru este că ar trebui să se întâmple astfel încât nici familia, nici prietenii, dar nici lumea în general să nu aibă motive să suspecteze sinuciderea.

— Și cum se procedează?

— Nu se știe asta, evident. Doar ți se aduce la cunoștință că există nenumărate metode și că se va întâmpla în trei săptămâni de la semnarea contractului. Nu se dau nici exemple, pentru că atunci, conștient sau nu, vom evita anume situații și vom resimți o teamă de care nu este nevoie. Singurul lucru care se spune este că nu suferi deloc și că nu poți anticipa momentul.

— Înțeleg că pentru anumiți oameni este important să ascundă că se sinucid, dar de ce s-ar aplica asta și în cazul tău? Dimpotrivă, nu ar fi o cale prin care te-ai răzbuna pe ei?

— Pe Robert și Melissa, vrei să spui?

— Dacă ar fi evident că te-ai sinucis, nu le-ar provoca doar sentimente de rușine, ci și de vinovăție. Robert și Melissa s-ar învinovăți pe ei înșiși mai mult sau mai puțin conștient, s-ar învinovăți unul pe altul. Astfel de situații sunt foarte des întâlnite. De exemplu, știi care este rata divorțurilor în familiile în care un copil s-a sinucis? Sau rata de suicid din rândul părinților?

În loc să-mi răspunzi, doar m-ai privit.

— Scuze, am spus eu simțind că roșesc puțin. Am presupus că ești dornică de răzbunare doar pentru că eu cu siguranță asta aș fi simțit, dacă aș fi fost în locul tău.

— Shaun, acum tu crezi că te-ai expus.

— Da.

Ai râs forțat câteva secunde.

— Este în regulă, pentru că, evident, vreau răzbunare. Dar tu nu-i cunoști pe Robert și Melissa. Dacă m-aș sinucide și le-aș lăsa un bilet de adio în care l-aș acuza pe Robert de infidelitate, el ar nega totul. Ar scoate în evidență că am fost tratată împotriva depresiei, ceea ce este adevărat, și că, în ultima vreme, am devenit paranoică. El și Melissa au fost foarte discreți, așa că poate nimeni nu știe despre relația lor. Presupun că timp de șase luni de la înmormântarea mea, de dragul aparențelor, ea se va întâlni cu unul dintre finanțistii din cercul lui Robert. Toți salivează după ea și ea mereu s-a fofilat, așa atrăgătoare cum este. Apoi, ea și Robert se vor afișa în sfârșit ca un cuplu și vor spune că tocmai durerea pe care o resimțeau față de pierderea mea i-a adus împreună.

— OK, s-ar putea să fii mai mizantropă decât mine.

— Sunt convinsă de asta. Și ceea ce mă face să vomit cu adevărat este că, în sinea lui, Robert ar fi simțit o oarecare mândrie dacă m-aș fi sinucis.

— Mândrie?

— Da, pentru că o femeie n-a mai vrut să trăiască din cauză că nu-l putea avea doar pentru ea. Așa ar privi el lucrurile. La fel și Melissa. Sinuciderea mea l-ar face și mai valoros, iar astfel ei ar deveni și mai fericiți.

— Vorbești serios?

— Desigur. Nu știi teoria lui René Girard despre dorințele mimetice?

— Nu.

— Girard spune că, dincolo de a ne asigura nevoile de bază, nu știm ce vrem. Așa că imităm mediul înconjurător, apreciem ceea ce alții apreciază. Dacă auzi suficient de multe persoane din jurul tău spunând că Mick Jagger este sexy, atunci ajungi să îl dorești, chiar dacă, la început, credeai că este urât. Dacă luându-mi viața îl fac mai valoros pe Robert, Melissa îl va dori și mai mult și vor fi și mai fericiți împreună.

— Înțeleg. Și dacă va părea că ai murit într-un accident sau din cauze naturale?

— Atunci efectul va fi opus. Eu voi fi aceea care și-a pierdut viața într-un accident sau pentru că așa mi-a fost sortit. Iar Robert va începe să privească altfel dispariția mea și pe mine ca persoană. Încet, dar sigur, voi deveni o sfântă. Așa că, în ziua în care Melissa va începe să îl enerveze pe Robert — și o va face —, el își va aminti cât de frumoasă eram și îi va lipsi ceea ce a fost între noi. Acum două zile i-am trimis o scrisoare spunându-i că îl părăsesc pentru că am nevoie de libertate.

— Asta înseamnă că el nu știe că tu ai aflat că te înșală cu Melissa?

— Le-am citit toate mesajele de pe telefonul lui, dar n-am suflat o vorbă nimănui până acum. Doar ție ți-am spus despre ei.

— Și care a fost scopul scrisorii?

— La început, se va simți ușurat că nu a fost el nevoit să plece. Nu doar că economisește banii pe care i-ar fi cheltuit la divorț, pe deasupra va părea că este băiatul bun, personajul pozitiv, chiar dacă în scurt timp va fi

împreună cu Melissa. Dar, până la urmă, ideile pe care scrisoarea i le-a sădit în minte vor da roade. Ideea că l-am părăsit pentru a fi liberă, pe de o parte, dar și că știam că pot întâlni pe cineva mai bun decât el. Da, că poate exista deja altcineva când am plecat. Și imediat ce Robert începe să se gândească la asta...

—...asta înseamnă că tu ești cea condusă de dorințele mimetice. Și de aceea ai căutat firma de eutanasiere.

Tu ai ridicat din umeri.

— Și cât de mare este rata divorțurilor în rândul părinților ai căror copii s-au sinucis?

— Poftim?

— Și care dintre cei doi părinți ai unui copil se sinucide? Mama, nu-i așa?

— Păi, tu să-mi spui, am spus mirat, fixând cu privirea spătarul scaunului din fața mea.

Însă am simțit că nu mă slăbeai din priviri, în așteptarea unui răspuns mai detaliat. Am fost salvat de două pahare cu cupă largă, apărute din întuneric, ca prin magie, pe cotierele ce ne despărțeau.

Mi-am dres vocea.

— Nu este destul de greu de suportat să aștepți atât de mult timp? Să te trezești în fiecare dimineață cu gândul că în acea zi s-ar putea să fii asasinată?

Ai ezitat, nu doreai să mă lași să scap atât de ușor. Dar până la urmă mi-ai răspuns:

— Nu și dacă îmi face mai rău gândul că e posibil să nu fiu ucisă azi. Deși, desigur, ocazional suntem cuprinși de teama de moarte și de o dorință nestăvilită de a ne apăra, frica de moarte nu este mai rea decât teama de a trăi. Bineînțeles, tu, pentru că ești psiholog, știi asta.